

ψεις το παιδί σου...

— Μά είνε πεθιμένο...

— Είνε ζωντανό... άθλία ! Και θά κάνεις αυτό που σου λέω, γιατί άλλοιώς...

— Καλά, ναι, ίκετεύσε η γυναίκα, θά ύπκούσω...

Έπακολούθησε σιωπή. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε την πόρτα. Ένας άντρας, καμιά σαρανταριά χρόνων, ύψηλός, με τη ροζέτα της Λεγεώνας της Τιμής, μού άνοιξε. Αναγνώρισα τον έξοχο καλλιτέχνη, του οποίου είχα δει τη φωτογραφία πολλές φορές. Σε μία γωνία, μία γυναίκα, με έκφραση χαμένη, αδύνατη και χλωμή σά φάντασμα, κοίτονταν έκμηδενισμένη δίπλα σε μία κούνια.

Καθώς έλεγα τους τίτλους μου και τους λόγους της επεμβάσεώς μου, ο γλύπτης μού είπε : « Έμπάτε, κύριε. Έδώ είμαι στο σπίτι μου. Αυτή η γυναίκα είνε η σύζυγός μου επί της οποίας άποδίδω δικαιοσύνη. Είνε μία μητέρα άναξία, που έγκατέλειψε το παιδί της και είνε ύπευθυνη του θανάτου του. Την έξαγκαλώω να πληρώσει το σφάλμα της, άφιερώνοντας όλη της τη ζωή σ' αυτό».

— Το παιδί της ; Μά είπατε ότι πέθανε.

— Πέθανε, ναι, μά τό άνάστησα γιατί είμαι μεγάλος καλλιτέχνης.

Και μ' όδηγησε κοντά στην κούνια, της οποίας άνάστησε τό παραπετάσματα. Ένα παιδί δυό χρόνων περίπου φαινόταν να κοιμάται.

— Κράτησα τά μαλλιά του, είπε άνάβοντας, κράτησα τό δόντια του, τά νύχια του. Κράτησα ό,τι δέν άποσυντίθεται και που μετά τό θάνατο διατηρεί την άφθαρσία. Και τό συνάρμοσα σ' αυτό τό κερι που τό έπλασα όμοιο με τό παιδί μου. Τώρα το παιδί μου ζει, ζει σά να είχε πέσει σε λήθαργο, μά ζει και είμαι βέβαιος πως μ' άκούει. Μία μέρα, ίσως, θά ζυπνήη.

Η γυναίκα του είχε σηκωθεί και με είχε πάσει από τό χέρι.

— Μη τόν άκούτε, κύριε Διευθυντά. Ξέρετε καλά ότι οι νεκροί δέν άνασταίνονται. Πρέπει να τους θάβουμε για να μην μολύνουν τόν άέρα που άναπνέουμε. Έλευθερώστε με από αυτό τό σάπιο πτώμα.

— Την άκούτε, βρυχήθηκε ο άντρας, θέλει να τό θάψει ζωντανό. Είνε άχρεία !

Ήρα τότε στά χέρια μου τό κέρινο σώμα που εΐταν θαυμάσια φτιαγμένο και τό σύντηξα στο πάτωμα. Εκείνη έβγαλε μία κραυγή τρόμου κ' έκρυψε τό πρόσωπο της μέσα στά χέρια μου.

Ο άντρας της σφύριξε όδονηρά και βάδιε κατά πάνω μου, άπειλώντας με μένα βαρύ σφυρί της δουλειάς του : « Δολοφόνε ! φώναζε, σκότώσε τό παιδί μου... θά πεθάινει ! »

Με τη βοήθεια ενός συνοδού μου, που άκουσε τις φωνές κ' έτρεξε, τόν έπιασα και τόν άφοπλίσαμε.

Βρίσκεται τώρα κλεισμένος σ' ένα περιπτερο της Άγίας Άννας, όπου έξακολουθεί να χαϊδεύει και να νανουρίζει ένα παιδί φανταστικό, ενώ η γυναίκα του θεράπευεται στη Σαλπεντιέρα.

André de Lorde

ΟΙ ΣΤΑΥΛΟΙ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Άπιστευτα είνε τιά λεγόμενα περι τηs καθαριότητος στήν Ολλανδία. Ο Έδμόνδος πει Άυτίτοι γράφει έπίσης ένθουσιώδη πράγματα σχετικώς στο περι Ολλανδίας σύγγραμά του. Άξια ιδιαίτερας σημειώσεως είνε τιά περι καθαριότητος των σταύλων ειδικώς.

Πολλάκις, γράφουν οι εκεί μεταβάντες περιηγηταί, ο σταύλος των αγελάδων είνε καθαρώτερος και από αυτά τιά σπίτια, στα όποια μένουν οι άνθρωποι ! Πριν εισέλθη κανείς σ' ένα σταύλο στήν Ολλανδία, είνε ύποχρωμένος να σφογγίση τιά πόδια του σε μία ψάθα πουναι στρωμένη άπ' έξω. Οι σταύλοι είνε συνήθως χιονισμένοι με πολύχρωμα τούβλα άμειπτου καθαριότητος και στυλινότιος. Τά παράρυθα είνε έπίσης στολισμένα με παραπετάσματα από μοσελίνα και γλάστρες γεμάτες λουλούδια. Μέσα οι τοίχοι της φάνης είνε γεμάτοι ζωγραφίες. Η αγελάδες είνε έπίσης πάντοτε χιονισμένες και καλοποιημένες. Για να μη λερωόνται δε τους δένον την ούρα μ' ένα λεπτό σχοινί από τό ταβάνι. Ένα άδελκύ δια του οποίου διαρκώς ρέει νερό, παρασύρει πσαν άκαθαροίαν. Μόνον γύρω στα πόδια των ζώνων βλέπει κανείς όλίγην κόπρον, ή όποια όμως καθαρίζεται άμείως. Τό υπόλοιπο μέρος του έδάφους είνε χιονώδους καθαριότητος. Ο άέρας δε εκεί μέσα είνε τόσο καθαρός, ώστε διαν κλείσει κανένας τιά μάτια του, άδυνατεί να πιστέψη δι βρίσκεται μέσα σε σταύλο αγελάδων !...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις πολύ καλήν τιμήν βιβλία και βιβλιοθήκαι. Γράψτε στο «Μπουκέτο».

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένα Τουρκικό τραγούδι πάλιν, λέει για την γυναίκα :

Μ' έσταμάτησε στο δρόμο, παιχνιδάρα, χαρωπή, και μού είπε να της κάνω, αν μπορούσοσ στή σιγή, ένα ποίημα «φυλαχτό» να της δώσω το κακό

Μ' έμπασε, μέσα στο σπίτι, για να έμπνευθώ εκεί, να καθήσουμε οι δυό μας, να τό γράψουμε μαζί.

Και τώρα θά ρωτήσετε, — Μείνατε ύρα πολλή ; Τό έγραψες τιά ποίημα, έπιασε ή ένχη ;

Και έξακολουθεΐ τό ποίημα :

— Πέταξε τό φακιόλι, πίσω, της είπα, άμα μείναμε μοναχοί. Γιατί σκεπάσεαι ; Σκεπάζεσαι ποτε τό λουλούδι του άγρου ; Κι' έσένα Λιουλούδι σ' έκαμ' ο Θεός, στολίδι και όμορφιά της γης.

Γιατί σβέννες με τό σκέπασμα αυτό την όμορφιά σου, και την λάμψη σου ;

Πέταξε τό φακιόλι πίσω και άφησε τόν κόμο να σε ιδη και να ειπή, πως δέν ύπάρχει άλλη κόρη ώραία σαν κ' έσένα.

Άφισε τιά μάτια σου να βγάλουν καρδιοραΐστρες φλόγες.

Άφησε τιά χείλη σο, ν' άνθίζουν σε γέλια ρόδινα.

Πέταξε τό φακιόλι πίσω. Να μη σε σκεπάξη, χαριτωμένη μου, άλλος πέπλος, παρ' τό φως που ζωντανεύει τη όμορφιά σου. Τέτοιο προσωπο δέν εΐδε ποτε τό χαρμό του Πατισάχ.

Τά μεγάλα και καθάρια μάτια σου, τιά στεφανωμένα με μεταξωτές βλεφαρίδες, γιατί τιά κρύβεις ; Σήκωσε τιά βλέμματά σου και πέταξε πίσω τό φακιόλι.

Πρέπει για τόν εαυτό σου να θριαμβεύση ; και για του κόσμου τόν θαυμασμό να ζήσ...

Αυτό είνε τό ποίημά μου, κι ν' τό θελεις για φυλαχτό σου. Μά τί τιά θέλεις συ να φυλαχτά ; Ποιός κάνει κακό στο ποίημα του Θεού ; Γιατί ποίημα του Θεού είνε η γυναίκα ! Και ποιός μπορεί να κάμη ποίημα άνωτερο από αυτό ;

Και ποιό άλλο θά είνε φυλαχτό, παρ' σύ, γυναίκα, που σ' έστειλε ο Θεός στη γη, για να φυλάς έμάς τους άνδρες από τη πληγή της ζωής, που χωρίς έσένα, θά μάς έφερνε σίγουρα τό θάνατο ;...

Ο καρδιά άποκρούει, λέγει ή Μαργερίτ Πρεβό, ό,τι τό πνεύμα δίδει.

Μερικοί άνθρωποι δέν θυσιάζουν τίποτα τόσο εύκολα, όσο εκείνο τό όποιο άγαλουύ.

Που θά καταλήξη μιά μέρα ή γλώσσα των ανθρώπων ; Ο έρωσ δέν θά έχη καμιά άλλη λέξη συνώνυμο, παρ' μόνο μίαν. Τό μίσος.

Ο χειρότερος έχθρός της γυναίκας δέν είνε ο άνδρας, δέν είνε ο χρόνος. Είνε ή γυναίκα.

Τί μπορεί να γοητεύση ένα άνθρωπο, εστο και αν αυτός είνε άνθρωπος του πνεύματος ή είνε άνθρωπος άξίας ;

Ός καλλονή ; Ένα καλό φκιασίδωμα έποτιχημένο. Ός πνεύμα ; Μιά προσεκτική ύπουλος κοκεταρία. Και πρό παντός...

Καρδιά δίως διόλου !

Όποιος θελήσει να έγγίση στο πνεύμα τη γυναίκα, δέν θά πείρη την καρδιά της.

Ο γάμος, έλεγεν ο Βολταίρος, δύναται να συγκεφαλαώθη στίς έξης δυο φράσεις :

« Άλλοι μόν νυμφευόμενοι συμματεύουν τις γυναίκες των, άλλοι δε συμματεύονται από αυτές.

Η προσευχή του Μολλιέρου :

«Θέ μου, δός μου να μη ρθώ ποτε σε γάμου κοινότητα κι' αν έλθω, να μην άπατηθώ, κι' αν άπατηθώ, να μη τό μάθω, κι' αν τό μάθω, πεντάρα να μη δώσω !

(Άκολουθεΐ)

